Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

Конгрес Українських Націоналістів

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 13 квітня 2010 року № 14 (334)

ІСТОРІЯ СВІДЧИТЬ

"РОЗСТРІЛЯТИ БЕЗ СУДУ"

Історики документально довели злочини комуністичного режиму в Катині

Володимир МАНЬКО

12 березня на прес-конференції в Укрінформі, історик Володимир Сергійчук оприлюднив документи, що засвідчують пряму вказівку Сталіна знищити польських офіцерів в Катині.

"У мене в руках копія доповідної записки Л.Берії до Сталіна, датованої березнем 1940 року, в якій Берія пропонує Сталіну розстріляти без суду польських офіцерів, що опинились у радянському полоні", – повідомив професор Сергійчук під час прес-конференції в Укрінформі.

"На першій сторінці цієї доповідної ви бачите резолюцію Сталіна, яка свідчить про його згоду, його підписи. Саме на основі цієї доповідної записки польські офіцери були знищені", – демонструє документ історик.

Володимир Сергійчук оприлюднив копію ще одного не менш зловісного документа. "До вашої уваги копія рукописного документа, підписаного тодішнім головою КДБ СРСР Шелепіним. Адресований він Хрущову та датується 1959 роком. У документі йдеться про те, що з огляду на міцне устійнення у світовій свідомості того, що польських офіцерів у Катині було знищено гітлерівцями, доцільно було б усі архівні справи на польських офіцерів просто знищити", – каже Сергійчук.

"Обидва документи, як ви бачите, засвідчені архівом Російської Федерації, – підкреслив промовець. – На кожній сторінці є печатка, тобто документи не є фальшивками. Вони вкотре доводять – СРСР 1940 року у Катині вчинив злочин проти полонених офіцерів війська польського, серед яких були й українці за походженням, про це ми також повинні пам'ятати", – резюмував історик Володимир Сергійчук під час прес-конференції в агенції УКРІНФОРМ.

Закінчення на 3-й стор.

СПІВЧУТТЯ ПОЛЬСЬКОМУ НАРОДУ

Конгрес Українських Націоналістів висловлює щирі співчуття польському народу та родинам загиблих у авіакатастрофі під Смоленськом.

Ця жахлива трагедія забрала життя найкращих синів і дочок Польщі, цвіту польської нації. Загибель Президента Польщі Леха Качинського, його дружини, соратників та духовенства є непоправною втратою як для Польської держави, так і для всієї спільноти європейських держав.

Лех Качинський був справжнім другом Української держави, ми завжди відчували його підтримку в євроінтеграційному курсі України. Ми завжди пам'ятатимемо його як визначного державного діяча, патріота, котрий жорстко відстоював національні інтереси Польщі та безкомпромісно боровся за демократичні перетворення на пострадянському просторі.

В ці важкі для польського народу дні українці розділяють Ваш сум і горе. В наших серцях назавжди залишиться світла пам'ять про трагічно загиблих.

Вічна їм пам'ять...

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу
Українських Націоналістів

ПАМ'ЯТЬ

ПОДВИГ, ЯКОГО НЕ СЛІД ЗАБУВАТИ...

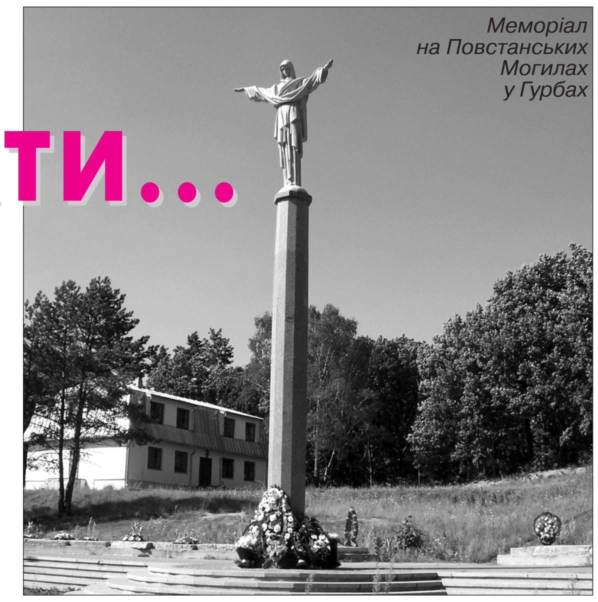
Сергій КОНДРАЧУК

...Шумів, веснів Гурбенський ліс.
Пучнявів силою новою.
Пахнів, співав і зеленів,
Сміявся над зимою злою.

Він знав, що холод і пітьму,
Які б вони не були люті,
Завжди весна перемага:
Було так, є і має бути!..

Маловідомі сторінки національно-визвольних змагань все більше й більше відкриваються широкому загалові. Сьогодні як ніколи потрібно віднайти те, що дозволить нам з гордістю говорити про наш рід український. І в першу чергу про героїзм, звитягу українських борців за Свободу, зокрема про бойові звершення вояків УПА, які завзято боролись із двома найстрашнішими, людиноненависними імперіями XX століття.

Бій під Гурбами був найтривалішим та найбільшим за весь час існування УПА. Відбувся він наприкінці квітня 1944 року на межі сучасних Рівненської (Здолбунівського, Дубенського та Острозького районів) та Тернопільської (Кременеччина) областей. Майже 35 тисяч добірного війська НКВС, прикордонників, охорони тилу, які входили у підпорядкування Наркомату внутрішніх справ, на боці яких була також авіація, танки, бронепотяг, артилерія, намагалися оточити частини УПА-Північ (військова округа "Богун" під командою Петра Олійника – "Енея") та УПА-Південь, яка щойно розпочала своє формування в Кременецьких лісах під командуванням Василя Кука – "Леміша". Неповних п'ять тисяч бійців, з яких понад півтори тисячі не були озброєними, потрапили в кільце оточення, так званий "гурбенський котел", якого не знала історія партизанської боротьби у Східній Європі. Але повстанці витримали натиск семикратно переважаючого ворога та ціною неймовірних зусиль і втрат передусім серед неозброєних мобілізованих чоловіків зуміли прорвати здавалось "мертве" кільце оточення. До усіх підручників з новітньої української історії ця операція увійшла під назвою "Бущанський прорив". Зібравшись усіма групами, які вирвались з оточення й, спаливши у с. Буща кілька танків та знищивши кілька сотень енкаведистів, в районі села Точевик на Острожчині сили були перегруповані. А далі розпочалися знамениті Північний рейд на Полісся та рейд на Схід частин УПА-Південь та УПА-Північ, які вкрили себе невмирущою славою звитяжців у мало не щоденних боях з НКВС. Операція із знищення Кременецького угруповання УПА, проведена за наказом маршала Г. Жукова, захлинулась.

Меморіал на Повстанських Могилах у Гурбах

Закінчення на 4-й стор.

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів з приводу проведення виставки "Волинська різня: польські та єврейські жертви ОУН-УПА"

8 квітня в Українському домі відкрилася виставка "Волинська різня: польські та єврейські жертви ОУН-УПА", організаторами якої є ВГО "Російськомовна Україна", очолювана народним депутатом від ПР Вадимом Колесніченком та польське шовіністичне товариство із Вроцлава.

Конгрес Українських Націоналістів розцінює виставку в Українському домі як провокацію, метою якої є розпалювання міжнаціональної та релігійної ворожнечі, спроба дискредитації ОУН-УПА, національно-визвольного руху українського народу та проявом відвертої зневаги до корінного етносу нашої держави – українців. Сама організація виставки демонструє співпрацю російських і польських шовіністів проти українського народу, з намаганням розіграти у цих цілях єврейську карту.

Це вже далеко не перший прояв паплюження українського національно-визвольного руху та провокативних спроб перегляду української історії з боку окремих представників Партії регіонів та їхніх сателітів, керованих кремлівськими чекістами.

Так, глибоко цинічним і скопійованим із нацистських зразків є акт публічного спалювання підручників з новітньої української історії, здійснений у Симферополі активістами НСПУ та якогось "молодіжного фронту "Прорив".

Ганебним є призначення на посаду міністра освіти і науки України відвертого українофоба Дмитра Табачника, відомого своїми антиукраїнськими висловлюваннями стосовно окремих сторінок нашої історії. Днями цей чиновник уже оприлюднив нову ініціативу щодо створення комісії, яка оцінюватиме шкільні підручники історії.

Викликає обурення також публічне зобов'язання Президента України В.Януковича перед російським президентом Д.Медведєвим скасувати "до дня Перемоги" укази про присвоєння Р.Шухевичу і С.Бандері звання Героїв України. Як відомо, один із донецьких судів уже виніс відповідне рішення, що є юридичним абсурдом і проявом цинічної зневаги до пам'яті українських національних провідників, символів нашої боротьби за визволення з-під російсько-радянської окупації.

Ми наголошуємо, що не існує жодного офіційного документа, у тому числі й Нюрнберзького процесу, який засвідчував би військові злочини ОУН-УПА. Натомість, здійснення злочинів військами НКВД під виглядом бійців Української Повстанської Армії підтверджені документально. Саме ОУН-УПА під проводом Степана Бандери та Романа Шухевича була єдиною силою, котра в драматичний для української нації час жертовно боролася з окупантами за відновлення української державності. Для мільйонів українців Степан Бандера та Роман Шухевич були і залишаться національними героями України. Не випадково Степан Бандера став лідером у всенародному рейтингу "Великих Українців".

Конгрес Українських Націоналістів закликає українців проявити рішучість і захистити національну честь та гідність.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до Президента України Віктора Януковича та керівництва Служби Безпеки України із закликом зупинити процес повзучої антиукраїнської істерії, безвідповідально інспірованої внутрішніми і зовнішніми силами, зацікавленими у політичній дестабілізації в країні.

Звертаємося до посла Польщі в Україні пана Яцека Ключковскі анулювати візу главі Польського товариства кресов'ян ксьондзу Тадеушу Ісаковичу-Залевському за його антиукраїнську діяльність та розпалювання міжнаціональної та релігійної ворожнечі.

Ми попереджаємо, що подібний шлях – згубний і загрожує громадянськими і міжнаціональними конфліктами в державі.

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу
Українських Націоналістів

ГАНЬБА!

З "КУЛЬТУРНОГО" ЗАХОДУ – ПІД ВАРТУ

8 квітня за ініціативи нардепа-регіонала Вадима Колесніченка та псевдовчених з Польщі в Українському домі була влаштована фотовиставка "Польські та єврейські жертви ОУН-УПА". В експозиції презентувалися світлини, на яких зображені мирні польські жителі, нібито закатовані вояками УПА. Ця виставка – відверте паплюження нашої національної гідності, плюндрування найгероїчніших сторінок історії відродження української державності.

На відміну від усіх інших виставок та фотопрезентацій, вхід на які абсолютно вільний, цей захід відбувався під охороною загонів міліції, котрі міцним кільцем оточили Український дім. Отакий собі "культурно-просвітительський захід". Однак, подолавши ці міліцейські кордони, на порозі у виставкову залу журналісти та відвідувачі зіткнулися ще з одним принижуючим процесом – тотальним обшуком кожного.

На прес-конференції Колесніченко заговорив, звичайно ж, російською. Серед журналістів прокотилося невдоволення, мовляв, народний депутат повинен розмовляти державною мовою. Журналісти висловили бажання почути правду про українську історію від політв'язня Левка Лук'яненка та історика, професора Київського національного університету ім.Т.Г.Шевченка Володимира Сергійчука. Ці вимоги нардеп проігнорував.

Тим часом у залі з'явилися люди в цивільному... Без представлення, без пред'явлення службових посвідчень бритоголові верниморди (як виявилось згодом, це були переодягнені "беркути") брутально виштовхали патріотів із зали. Решту журналістів силою намагалися залишити на прес-конференції.

За межами виставкової зали люди в цивільному схопили і за руки-ноги винесли двох журналістів. У руках "правоохоронців" опинилося тринадцятеро націоналістів, у тому числі – двоє помічників народних депутатів. Кожен з них того ж дня (і ночі) постав перед судом.

З огляду на те, як "підготувалися" провокатори-шовіністи до заходу, можна сказати, що українофоби все ж бояться правди, тому й намагаються залякати. Але правда на боці націоналістів. І, як свідчать постанови суду, на нашому боці закон.

Олена НОВІЦЬКА

Голові СБУ
Валерію Хорошковському

Шановний пане Голово!

8 квітня в Українському домі розпочала роботу виставка "Волинська різня: польські та єврейські жертви ОУН-УПА", організаторами якої є ВГО "Російськомовна Україна", очолювана народним депутатом від Партії регіонів Вадимом Колесніченком, та польське "Товариство увіковічення пам'яті жертв злочинів українських націоналістів у Варшаві".

Організатори виставки висвітлили події тих часів однобоко з викривленням історичних фактів. В експозиціях виставки не враховано десятки тисяч жертв українців, які були замордовані польським та російським окупаційними режимами.

Розсекречені архівні документи СБУ та свідчення учасників тих подій вказують на тенденційність та необ'єктивність даної виставки.

Не викликає жодних сумнівів, що даний захід інспірований спецслужбами сусідніх держав з метою створення суспільного протистояння та розколу України.

Під час відкриття виставки особи з приватної охоронної структури та працівники МВС брутально затримали представників ЗМІ, які ставили народному депутату від Партії регіонів В.Колесніченку "незручні" запитання про об'єктивність висвітлення історичних фактів.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до Вас з проханням заборонити виставку "Волинська різня: польські та єврейські жертви ОУН-УПА" та притягнути до відповідальности організаторів цього заходу.

З повагою
Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських
Націоналістів

ЩО СКАЖЕ СУД?

М.КОХАНІВСЬКИЙ

Минулого тижня апеляційний суд міста Києва, розглянувши скаргу адвоката Миколи Коханівського Сидора Кізіна щодо незаконности утримання його під вартою до розгляду справи по суті, прийняв рішення про звільнення його з-під варти. Наразі Микола на свободі.

Проте вже у вівторок, 13 квітня о 15.30, в час, коли номер газети буде друкуватися, Шевченківський районний суд міста Києва буде розглядати справу по суті. Сподіваємось на позитивний результат засідання суду у вигляді закриття кримінальної справи та виправдання Миколи Коханівського.

Прес-служба Київської МО КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів з приводу незаконного рішення Донецького окружного адміністративного суду

Конгрес Українських Націоналістів висловлює протест з приводу незаконного рішення Донецького окружного адміністративного суду щодо скасування Указу Президента України Віктора Ющенка про присвоєння Степану Бандері звання Герой України.

Своїм казуїстичним рішенням Донецький окружний адміністративний суд намагається позбавити звання Героя України одного із найяскравіших борців за незалежність Української держави.

Ми переконані, що це провокативне рішення є замахом на основи сучасної української державності. Адже без героїчного чину Степана Бандери та членів очолюваної ним Організації Українських Націоналістів сучасна Українська держава могла б не відбутися. Часто повторюють, що українська незалежність була здобута без жодної краплі крові, проте і життя Степана Бандери, загиблого від рук агента КДБ, і життя десятків тисяч українських підпільників із ОУН і УПА, стали тією страшною ціною, яку заплатила українська нація за свою незалежність.

Саме Організація Українських Націоналістів ще 1943 року своїми гаслами "Свобода народам! Свобода людині!" проголосила основоположні цінності сучасної демократії.

Відповідно до хибного трактування суду, звання Герой України можуть бути позбавлені десятки інших посмертно нагороджених "не громадян України", оскільки суд у своєму рішенні визнав "не громадянами України" всіх померлих до 1991 року. Тож суд створив юридичні підстави для позбавлення звання Героя України навіть загиблих ліквідаторів наслідків аварії на Чорнобильській АЕС.

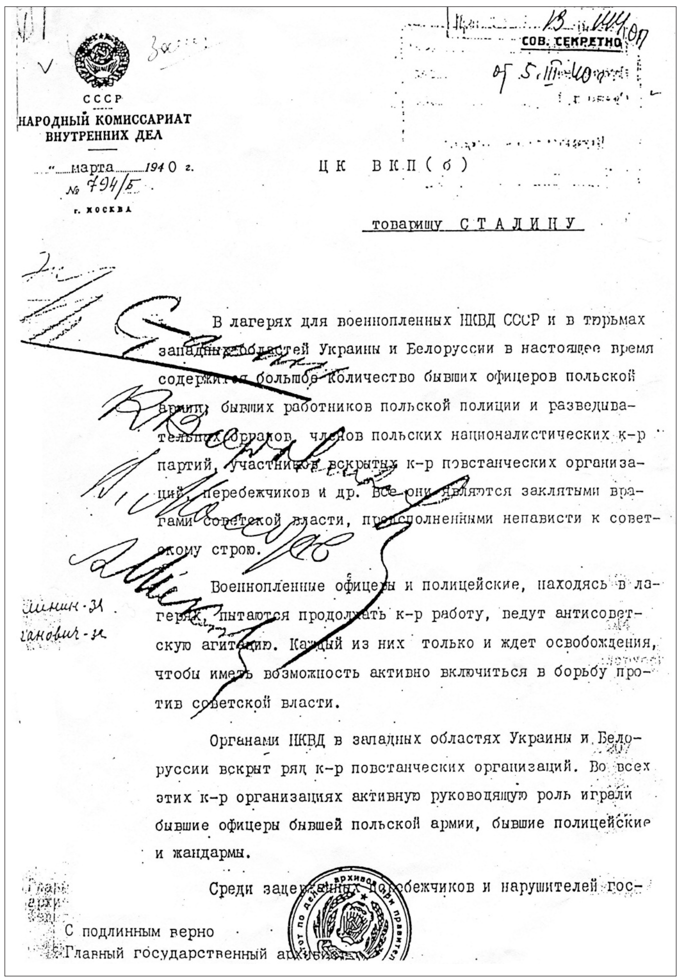
Конгрес Українських Націоналістів вимагає від Донецького окружного адміністративного суду скасувати своє незаконне рішення та в подальшому не створювати ганебних прецедентів.

Переконані, що Президент України Віктор Янукович повинен відмовитися від своїх озвучених в Москві намірів скасувати Указ Президента Віктора Ющенка щодо присвоєння звання Героя України Степану Бандері та не збурювати українське суспільство невиваженими заявами.

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу
Українських Націоналістів

ІСТОРІЯ СВІДЧИТЬ

"РОЗСТРІЛЯТИ БЕЗ СУДУ"

СССР
НАРОДНЫЙ КОМИССАРИАТ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ
"..." марта 1940 г.
№ 794/Б
г. Москва

СОВ. СЕКРЕТНО

ЦК ВКП(б)

товарищу СТАЛИНУ

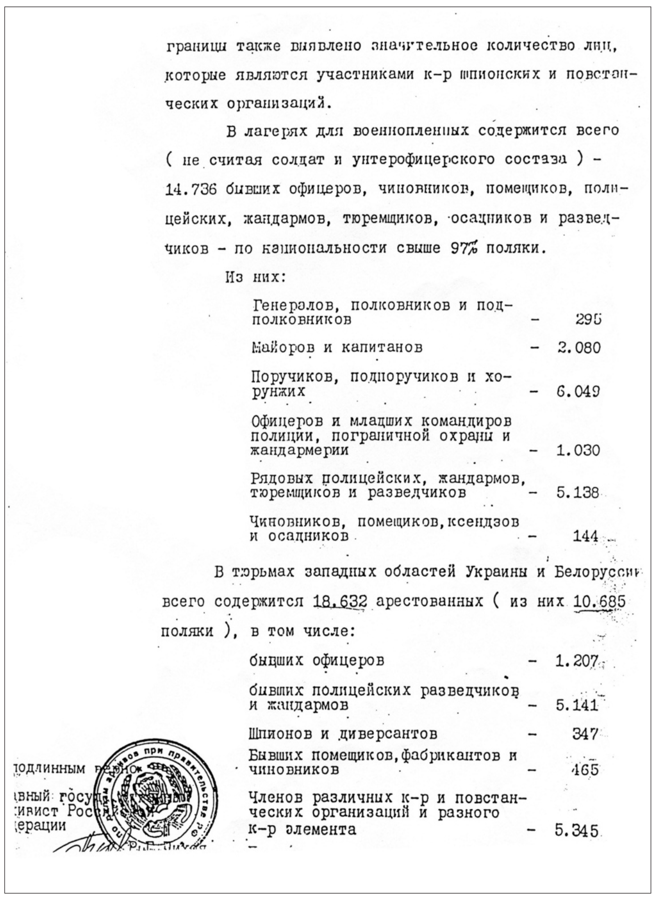
В лагерях для военнопленных НКВД СССР и в тюрьмах западных областей Украины и Белоруссии в настоящее время содержится большое количество бывших офицеров польской армии, бывших работников польской полиции и разведывательных органов, членов польских националистических к-р партий, участников вскрытых к-р повстанческих организаций, перебежчиков и др. Все они являются заклятыми врагами советской власти, преисполненными ненависти к советскому строю.

Военнопленные офицеры и полицейские, находясь в лагерях, пытаются продолжать к-р работу, ведут антисоветскую агитацию. Каждый из них только и ждет освобождения, чтобы иметь возможность активно включиться в борьбу против советской власти.

Органами НКВД в западных областях Украины и Белоруссии вскрыт ряд к-р повстанческих организаций. Во всех этих к-р организациях активную руководящую роль играли бывшие офицеры бывшей польской армии, бывшие полицейские и жандармы.

Среди задержанных перебежчиков и нарушителей гос-

С подлинным верно
Главный государственный архивист

границы также выявлено значительное количество лиц, которые являются участниками к-р шпионских и повстанческих организаций.

В лагерях для военнопленных содержится всего (не считая солдат и унтерофицерского состава) - 14.736 бывших офицеров, чиновников, помещиков, полицейских, жандармов, тюремщиков, осадников и разведчиков - по национальности свыше 97% поляки.

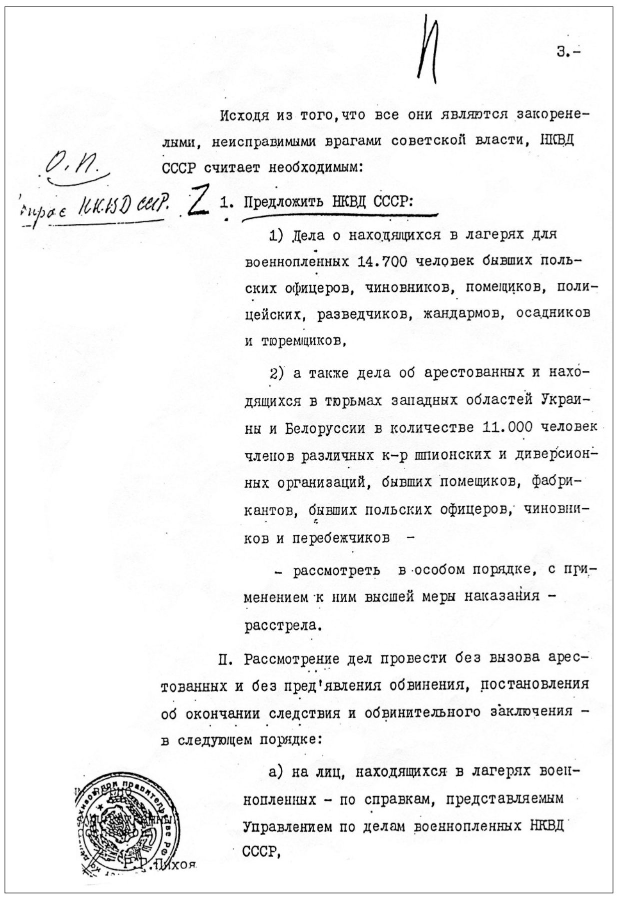
Из них:

Генералов, полковников и подполковников	- 295
Майоров и капитанов	- 2.080
Поручиков, подпоручиков и хорунжих	- 6.049
Офицеров и младших командиров полиции, пограничной охраны и жандармерии	- 1.030
Рядовых полицейских, жандармов, тюремщиков и разведчиков	- 5.138
Чиновников, помещиков, ксендзов и осадников	- 144

В тюрьмах западных областей Украины и Белоруссии всего содержится 18.632 арестованных (из них 10.685 поляки), в том числе:

бывших офицеров	- 1.207
бывших полицейских разведчиков и жандармов	- 5.141
Шпионов и диверсантов	- 347
Бывших помещиков, фабрикантов и чиновников	- 465
Членов различных к-р и повстанческих организаций и разного к-р элемента	- 5.345

С подлинным верно
Главный государственный архивист Российской Федерации
Р.Г. Пихоя

3.-

Исходя из того, что все они являются закоренелыми, неисправимыми врагами советской власти, НКВД СССР считает необходимым:

I. Предложить НКВД СССР:

1) Дела о находящихся в лагерях для военнопленных 14.700 человек бывших польских офицеров, чиновников, помещиков, полицейских, разведчиков, жандармов, осадников и тюремщиков,

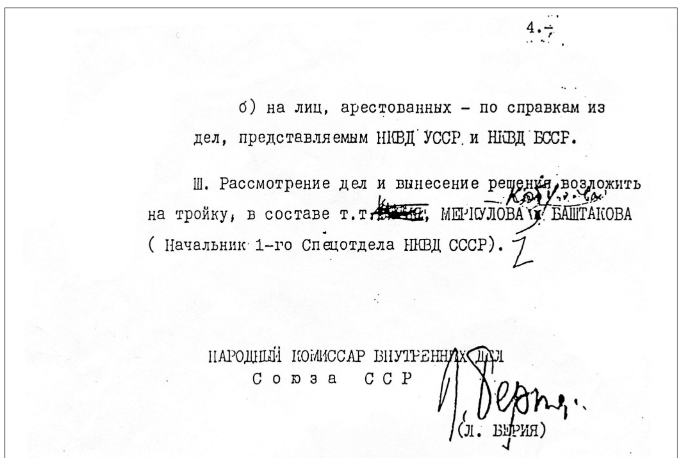
2) а также дела об арестованных и находящихся в тюрьмах западных областей Украины и Белоруссии в количестве 11.000 человек членов различных к-р шпионских и диверсионных организаций, бывших помещиков, фабрикантов, бывших польских офицеров, чиновников и перебежчиков -

- рассмотреть в особом порядке, с применением к ним высшей меры наказания - расстрела.

II. Рассмотрение дел провести без вызова арестованных и без пред'явления обвинения, постановления об окончании следствия и обвинительного заключения - в следующем порядке:

а) на лиц, находящихся в лагерях военнопленных - по справкам, представляемым Управлением по делам военнопленных НКВД СССР,

Р.Г. Пихоя

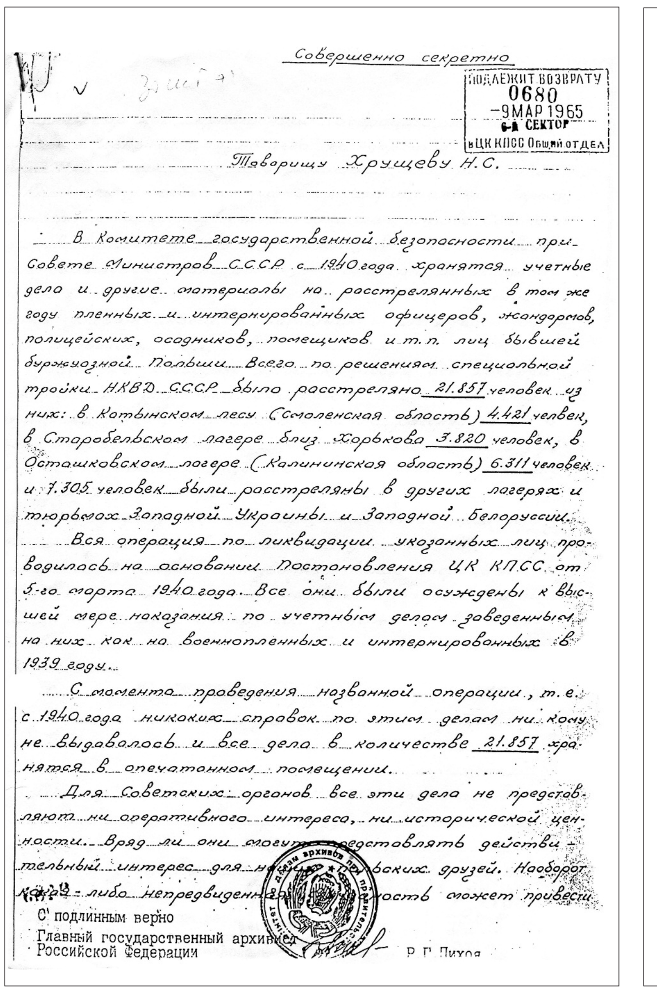
4.-

б) на лиц, арестованных - по справкам из дел, представляемым НКВД УССР и НКВД БССР.

III. Рассмотрение дел и вынесение решения возложить на тройку, в составе т.т. Кобулова, МЕРКУЛОВА, БАШТАКОВА (Начальник 1-го Спецотдела НКВД СССР).

НАРОДНЫЙ КОМИССАР ВНУТРЕННИХ ДЕЛ Союза ССР
(Л. БЕРИЯ)

С подлинным верно
Главный государственный архивист Российской Федерации
Р.Г. Пихоя

Совершенно секретно

ПОДЛЕЖИТ ВОЗВРАТУ 0680 -9 МАР 1965 6-й СЕКТОР в ЦК КПСС Общий отдел

Товарищу Хрущеву Н.С.

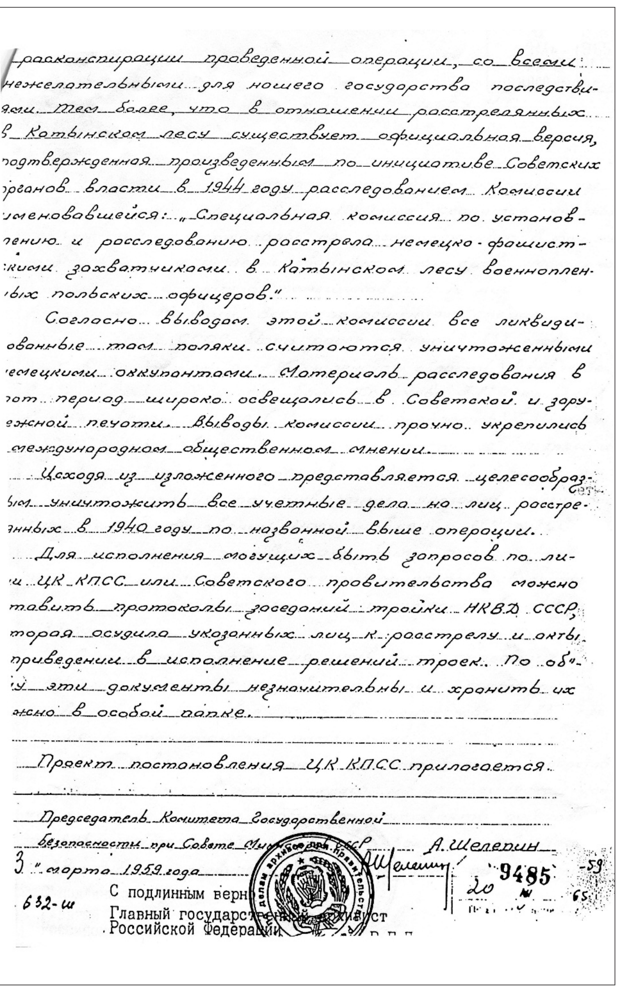
В Комитете государственной безопасности при Совете Министров СССР с 1940 года хранятся учетные дела и другие материалы на расстрелянных в том же году пленных и интернированных офицеров, жандармов, полицейских, осадников, помещиков и т.п. лиц бывшей буржуазной Польши. Всего по решениям специальной тройки НКВД СССР было расстреляно 21.857 человек, из них: в Катынском лесу (Смоленская область) 4.421 человек, в Старобельском лагере близ Харькова 3.820 человек, в Осташковском лагере (Калининская область) 6.311 человек и 7.305 человек были расстреляны в других лагерях и тюрьмах Западной Украины и Западной Белоруссии.

Вся операция по ликвидации указанных лиц проводилась на основании Постановления ЦК КПСС от 5-го марта 1940 года. Все они были осуждены к высшей мере наказания по учетным делам, заведенным на них как на военнопленных и интернированных в 1939 году.

С момента проведения названной операции, т.е. с 1940 года, никаких справок по этим делам никому не выдавалось и все дела в количестве 21.857 хранятся в опечатанном помещении.

Для Советских органов все эти дела не представляют ни оперативного интереса, ни исторической ценности. Вряд ли они могут представлять действительный интерес для наших польских друзей. Наоборот, какая-либо непредвиденная случайность может привести

С подлинным верно
Главный государственный архивист Российской Федерации
Р.Г. Пихоя

к расконспирации проведенной операции, со всеми нежелательными для нашего государства последствиями. Тем более, что в отношении расстрелянных в Катынском лесу существует официальная версия, подтвержденная произведенным по инициативе Советских органов власти в 1944 году расследованием Комиссии, именовавшейся: „Специальная комиссия по установлению и расследованию расстрела немецко-фашистскими захватчиками в Катынском лесу военнопленных польских офицеров."

Согласно выводам этой комиссии все ликвидированные там поляки считаются уничтоженными немецкими оккупантами. Материалы расследования в тот период широко освещались в Советской и зарубежной печати. Выводы комиссии прочно укрепились в международном общественном мнении.

Исходя из изложенного представляется целесообразным уничтожить все учетные дела на лиц, расстрелянных в 1940 году по названной выше операции.

Для исполнения могущих быть запросов по линии ЦК КПСС или Советского правительства можно оставить протоколы заседаний тройки НКВД СССР, которая осудила указанных лиц к расстрелу, и акты о приведении в исполнение решений троек. По объему эти документы незначительны и хранить их можно в особой папке.

Проект постановления ЦК КПСС прилагается.

Председатель Комитета Государственной Безопасности при Совете Министров СССР А. Шелепин

3 " марта 1959 года

632-ш

С подлинным верно
Главный государственный архивист Российской Федерации

Закінчення. Початок на 1-й стор.

КАЧИНЬСЬКИЙ ЗВИНУВАТИВ СТАЛІНА В ГЕНОЦИДІ ПОЛЯКІВ

Промова, яку не встиг виголосити президент Польщі

Президент Польщі Лех Качиньський 10 квітня мав виголосити промову на польському військовому цвинтарі у Катині під час траурних заходів, приурочених до 70-ї річниці катинської трагедії.
Польська газета Rzeczpospolita публікує повний текст його виступу.

"Шановні представники катинських родин! Шановні панове!

У квітні 1940 року було убито більше 21 тисячі польських ув'язнених з таборів і тюрем НКВС. Цей акт геноциду був здійснений з волі Сталіна, за наказом вищих радянських властей.

Жахливою кульмінацією союзу Третього рейху і СРСР, пакту Молотова-Ріббентропа і нападу на Польщу 17 вересня 1939 р. став Катинський злочин. Не тільки в лісах Катині, а також у Твері, Харкові, в інших відомих і ще невідомих місцях страт були вбиті громадяни Другої Польської Республіки – люди, які складали основу нашої державності, непохитні в своїй службі вітчизні. У той же самий час сім'ї вбитих і тисячі жителів довоєнних Креси були вислані вглиб Радянського Союзу, їхніми невимовними муками відзначений там шлях польської Голгофи Сходу.

Жертви трагедії в Катинському лісі

Найтрагічнішою зупинкою на цьому шляху стала Катинь. Польські офіцери, священики, службовці, поліцейські, співробітники прикордонної охорони, тюремні працівники були знищені без процесів і вироків. Вони стали жертвами неоголошеної війни. Їхнє вбивство було скоєно з нехтуванням прав і конвенцій цивілізованого світу. Їхня гідність – як солдатів, поляків і людей – були розтоптані. Рови смерті повинні були назавжди приховати тіла убитих і правду про злочин. Світ не повинен був ніколи цього пізнати. У сімей жертв відібрали право на публічний траур, на те, щоб оплакати та гідно вшанувати пам'ять своїх близьких. Земля приховала сліди злочину, а брехня повинна була стерти його з людської пам'яті.

Приховування правди про Катинь – наслідок рішення тих, хто привів до скоєння цього злочину – стало частиною фундаменту політики комуністів та повоєнної Польщі: наріжною брехнею Польської Народної Республіки. Це був час, коли за пам'ять і правду про Катинь доводилося платити високу ціну. Але близькі вбитих і інші сміливі люди вірно стояли за цю пам'ять, охороняли її і передавали наступним поколінням поляків. Вони пронесли її через весь період комуністичного правління і довірили своїм співвітчизникам у вільній, незалежній Польщі. Тому всім їм, а особливо катинським сім'ям, ми зобов'язані висловити нашу повагу і вдячність. Від імені Польської Республіки я висловлюю глибоку подяку за те, що, охороняючи пам'ять про своїх близьких, ви зберегли таку важливу сферу нашого польської свідомости та ідентичності.

Катинь стала болючою раною польської історії і на довгі десятиліття отруїла відносини між поляками та росіянами. Тож зробимо ж так, щоб Катинська рана могла нарешті остаточно зажити й затягтися. Ми вже на правильному шляху. Ми, поляки, цінуємо те, що зробили в останні роки росіяни. І цим шляхом, зближаючи наші народи, ми повинні рухатися далі, не зупиняючись і не відступаючи назад.

Всі обставини катинського злочину повинні бути повністю вивчені і розслідувані. Важливо, щоб на юридичному рівні була зафіксована невинність жертв, щоб були відкриті всі документи, що стосуються цього злочину, щоб Катинська брехня назавжди зникла з суспільного простору. Ми вимагаємо цих дій насамперед заради пам'яті жертв і поваги до страждань їхніх сімей. Але ми вимагаємо їх і в ім'я спільних цінностей, які повинні складати фундамент довіри та партнертва між сусідніми народами у всій Європі.

Віддамо ж разом данину пам'яті убитим і помолимось над їхніми головами. Хвала героям! Хвала їх пам'яті!"

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

РЕГІОНАЛАМ РОЗВ'ЯЗАЛИ РУКИ, ВОНИ Б'ЮТЬ ЛЮДЕЙ У СУДАХ

19 березня 2010 року Ленінський районний суд міста Миколаєва розглядав позов А.Ільченка до Миколаївського міського управління міліції. Це управління опублікувало свою інформацію тільки російською мовою, тож позивач просив суд зобов'язати його опубліковувати ту інформацію і українською мовою.

Суд залучив третьою особою у справі редакцію газети Миколаївської обласної ради "Рідне Прибужжя". Чи не у кожному номері газети "Рідне Прибужжя" можна побачити зневагу до українців. Редактор цієї газети член партії регіонів М.Машкін переплюне і Д.Табачника у неприязні до українців. Дивно, чому українці передплачують цю газету?

Машкін направив до суду адвоката П.Репешка, який доводив, що інформація Миколаївського міського управління міліції опубліковувалася російською мовою і не опубліковувалася українською мовою законно.

Позивач доводив, що були порушення Закону України "Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації" при опублікуванні інформації та було порушене його право отримати інформацію міського управління міліції українською мовою.

Після закінчення судового засідання, у коридорі суду, адвокат Репешко напав на Ільченка і побив його. Та річ не у тім, що регіонал – здоровило напав ззаду на інваліда другої групи, який не дотягує і до 60 кілограмів. Річ у тім, що П.Репешко напав на А.Ільченка саме за те, що той захищає у судах свою мову, яка є мовою і предків П.Репешка. П.Репешко і А.Ільченко з одного народу. Чи будуть нас поважати чужі люди?

Можна повірити міністрові освіти Д.Табачнику, що він нічого поганого не зробить для українців, як він те пообіцяв. Немає потреби Д.Табачникову щось таке робити, для цього є держиморди-українці. Скільки українців ненавидять тих, хто прагне зберегти своє. А скільки байдужих? Такої дикості не знайти у найтемніших хащах джунглів. У цьому причина нашого вимирання, не витримує нас Земля. Ніякі монети не врятують репешків і машкіних від хвороб і бруду, що поглинають Україну. Та чи зрозуміють вони це?

А.КРАВЕЦЬ

ПАМ'ЯТЬ

ПОДВИГ, ЯКОГО НЕ СЛІД ЗАБУВАТИ...

За останні роки у гурбенських лісах було знайдено чимало безіменних могил, у яких поховані учасники знаменитого бою. Свого часу представниками громадськости Рівненщини було прийнято рішення про будівництво у Гурбах Пантеону, в якому перепоховають знайдені останки вояків УПА та солдатів. До роботи над створенням меморіалу було запрошено представників компанії "Ренесанс", які виконували подібні роботи на Личаківському кладовищі. 14 жовтня 2006 року було освячено і закладено камінь під Пантеон. 18 травня 2007 року на місці кривавих подій відкрито першу чергу Пантеону героїв – учасників Гурбенського бою. Його розраховано на 120 місць. Однак поки що знайдено, ексгумовано та перепоховано останки лише 33 вояків УПА. Скорботний дух меморіального комплексу втілено у скульптурній композиції Божої матері – колоні шість метрів заввишки, яка оберігає козаків і повстанців. Зараз у Гурбах також побудовано Свято-Воскресенський чоловічий

Закінчення. Початок на 1-й стор.

монастир на повстанських могилах, насипано козацькі кургани і встановлено хрести. На будівництво меморіалу вже витрачено близько 200 тисяч гривень. Ще 2006 року було видано книжку "Гурби: квітень 1944-го". За фактами книжки голлівудські кінематографісти розпочали роботу над одинадцятисерійною кінострічкою про УПА, фіналом якої буде бій в урочищі Гурби. Також 2008 року до Гурбів було прокладено дорогу. Проте робота по меморіалу в Гурбах ще далеко не завершена. Необхідно побудувати церкву, дзвіницю, наступні черги Пантеону. Монастир побудований на піщаному пагорбі, з відхиленням проектної документації і потребує негайної реконструкції. Необхідно укріплювати підмурівок, переробляти масандру під келії, робити новий дах. Загальна сума реконструкції складає близько 60 тисяч гривень.

Настоятель і братія Свято-Воскресенського чоловічого монастиря на Повстанських Могилах урочища Гурби Здолбунівського району уклінно просять Вас надати благодійну допомогу на завершення будівництва. Будемо вдячні навіть найменшій пожертві.

Кошти просимо перераховувати на розрахунковий рахунок 2600000015985, МФО 333539, код 34119147, Укрексімбанк в м.Рівному.

Ваш доброчинний внесок – це не просто дарунок на користь монашої святині, а вклад у піднесення та зміцнення духовности українського народу, крок до євангельського благовістя.

Лише в разі закінчення всіх робіт нарешті в Рівненській області буде місце, куди можна привести дітей та молодь, щоб на прикладі цих вояків, а не абстрактних казкових героїв, вчити їх патріотизму та історії України. Бо, звертаючись до своєї історії, традицій, прадідівського духу, ми повинні зробити правильні висновки, щоб подібні трагедії нашої нації у майбутньому ніколи не повторювалися.

Спорудження Пантеону – це прояв нашої вдячности і шани, нашої пам'яті про Героїв, які ціною власного життя здобували незалежність України.

Сергій КОНДРАЧУК

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

ТЯГЛІСТЬ ДЕМОКРАТИЧНИХ ТРАДИЦІЙ

З нагоди відзначення 300-ліття Конституції Пилипа Орлика

5 квітня виповнилося 300 років Конституції, складеній вірним мазепинцем, однодумцем і продовжувачем його справи в еміграції – гетьманом Пилипом Орликом. Ще тоді визнана урядом Швеції та Туреччини, вона вражає своєю актуальністю і сьогодні як перший у світі подібний документ з надзвичайно високим рівнем демократичности. Конституція Пилипа Орлика, що втілила й ідеї Івана Мазепи, його натхненника, на 80 років випередила ідеї Французької революції.

Гетьман Пилип Орлик складає проект так званої Бендерської конституції. Нею він зобов'язується обмежити гетьманські прерогативи, зменшити соціальну експлуатацію, зберегти особливий статус запорожців і боротися за політичне й церковне відокремлення України від Росії... (Орест Субтельний , "Україна: історія").

Конституція Пилипа Орлика має неабияке історичне і правове значення, є першим відомим нам вітчизняним документом, у назві якого використано термін "конституція": "Конституція прав і свобод Запорізького війська" (Pacta et Constitutiones legum libertatumque Exercitus Zaporoviensis). Повна назва документу українською – "Договір та Встановлення прав і вольностей Війська Запорозького та всього вільного народу Малоросійського між Ясновельможним гетьманом Пилипом Орликом та між Генеральною старшиною". Це перша європейська конституція в сучасному розумінні. Шістнадцять статей документу визначали засади української державності, принципи поділу влади, право приватної власности та її захист, права окремих категорій населення України.

Вибравши Орлика Гетьманом, запорожці і всі його прихильні уложили умову, котрою поновлено права і вольности козацькі, що скасував Московський уряд; права ті повинен був шанувати Гетьман і його наступники:

1) гетьман признаватиме православіє пануючою вірою, і духовенство залежатиме од Царгородського Патріарха;

2) має бути поширено освіту поміж вільними синами України;

3) Україна повинна бути самостійною державою в межах, що були визначені за Гетьмана Богдана Хмельницького, під вічним протекторатом (опікою) короля Шведського і його наступників;

4) коло Гетьмана значнішими порадниками будуть: Генеральна старшина, полковники і по одному значнішому, поважнішому і старішому козакові з кожного полку;

5) щороку, на Різдвяних і Великодних святах і на Покрову, повинна збиратись Генеральна рада;

6) старшина і порадники повинні шанувати свого Гетьмана, проте можуть прилюдно виговорювати йому на раді, і він цим не повинен ображатися;

7) усі уряди і посади повинні бути виборні, і по своїй волі Гетьман не має права настановляти нікого;

8) всі урядовці підлягають суду Генеральному, і без його присуду Гетьман не має права нікого карати.

Це головні пакти з тих умовин. 10 травня 1710 року вони були стверджені Карлом XII як протектором (опікуном) вільної України. Скоро після того між ханом Кримським Девлет-Гіреєм і Орликом було уложено умову. По тій умові хан повинен був допомогти козакам визволити з-під держави Московської Україну, а з нею й Слобідську Україну, і поєднати її з Гетьманщиною (Микола Аркас "Історія України-Русі").

Проте й цього разу, навіть маючи підтримку Швеції та Туреччини, не пощастило втілити мрію про незалежність.

Наступним етапом розвитку конституційного процесу в Україні стали буремні роки другого десятиріччя XX століття. 29 квітня 1918 року Центральна Рада схвалила текст Основного Закону – Конституції Української Народної Республіки ("Статут про державний устрій, права і вільності УНР"). Конституція містила чимало положень, які повністю відповідають сучасним демократичним нормам. Це, зокрема, виключно судовий порядок позбавлення громадянства, визнання прав національних меншин, свобода пересування. Окремі норми Конституції навіть випереджали час. У нас лише 2001 року з прийняттям нового Кримінального Кодексу України смертну кару замінено довічним ув'язненням. А в Конституції УНР 1918 року смертна кара вже була скасована. Передбачався судовий порядок одержання згоди на арешт, обшук. Закріплювалися загальновизнані сьогодні принципи поділу влади, загального і рівного виборчого права, розроблено широкий спектр прав громадянина.

13 листопада 1918 року було прийнято Тимчасовий основний закон про державну самостійність українських земель колишньої Австро-Угорської монархії, що відігравав роль Конституції Західно-Української Народної Республіки протягом часу її існування.

До 1920 року в Україні змінилося кілька урядів і політичних устроїв (Українська держава – Гетьманат Павла Скоропадського, УНР, очолювана Директорією), кожен з яких залишив свої правові акти – кілька проектів Конституції УНР, підготовлених Директорією, Закон про тимчасовий державний устрій, виданий Скоропадським. Конституційний процес в УРСР відійшов від гарантування прав і свобод громадян та замінив їх декларуванням, надовго закріпив у свідомості українців недовіру до закону та небажання його виконувати.

Завдання побудови України як правової держави було проголошено ще в Руській правді, Литовських статутах, Березневих статтях Б.Хмельницького, Маніфесті Івана Мазепи до українського війська і народу 1708 року, Конституції Пилипа Орлика 1710 року, Універсалах Центральної Ради, Конституції УНР 1918 р. та затверджене у Конституції України від 28 червня 1996 року, що із змінами, внесеними 8 грудня 2004 року, діє по сьогодні.

Президент України Віктор Ющенко 21 березня 2005 р. видав указ № 504/205 "Про відзначення 295-ї річниці та підготовку заходів до 300-ї річниці прийняття Конституції гетьмана Пилипа Орлика". До 2010 р. указ передбачав серед іншого спорудження пам'ятника (-ів) Пилипу Орлику, проведення міжнародної наукової конференції в Києві, створення документального фільму про П.Орлика, проведення циклу теле- та радіопередач.

Згідно з Указом Президента, Кабінет міністрів України розробив план заходів та надав розпорядження № 370-р від 29 серпня 2005 р. "Про відзначення 295-ї річниці та підготовку заходів до 300-ї річниці прийняття Конституції гетьмана Пилипа Орлика" відповідним міністерствам і відомствам. У ньому заплановано видання книжок, присвячених Пилипу Орлику та його Конституції, проведення культурно-мистецьких та наукових заходів, створення меморіального комплексу в Батурині, всього – 12 пунктів. Що зроблено до цього часу? Пропонуємо Вам самим відповісти на це питання...

В жодному з перелічених документів не заплановано проведення урочистих святкових заходів у квітні 2010 р. у Києві. Серед подій, що плануються на цей ювілейний рік, увагу привертають лише дві: Міністерством юстиції України оголошено Всеукраїнський студентський конкурс творів на тему "Конституція Пилипа Орлика" (наказ № 170/7 від 04.03.2010 р.). Досить промовистим є висловлене в пресі бажання громадськости Швеції провести святкові події на честь Пилипа Орлика та його Конституції. А що ж громадськість України? 300-ліття першої у світі Конституції Пилипа Орлика спонукає нас гідно відзначити цю дату та стати на захист наших конституційних прав і свобод, які чимраз частіше стають розмінною монетою в політичних іграх сучасности.

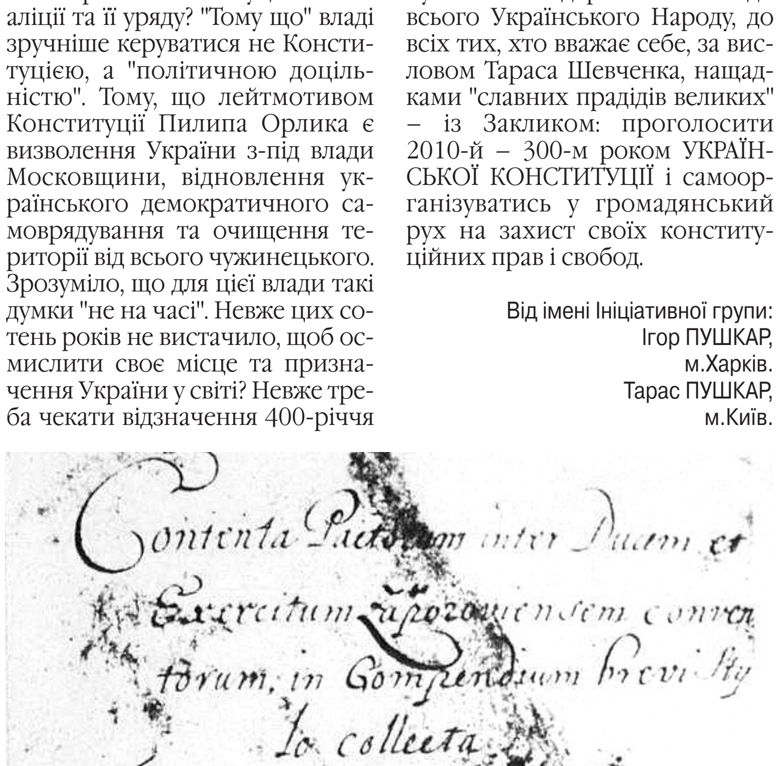
Причина замовчування важливости цієї дати з боку владних кіл добре зрозуміла. Навіщо привертати увагу до Конституції, сучасний аналог якої так невчасно заважає остаточному приходу до влади нової-старої неконституційної коаліції та її уряду? "Тому що" владі зручніше керуватися не Конституцією, а "політичною доцільністю". Тому, що лейтмотивом Конституції Пилипа Орлика є визволення України з-під влади Московщини, відновлення українського демократичного самоврядування та очищення території від всього чужинецького. Зрозуміло, що для цієї влади такі думки "не на часі". Невже цих сотень років не вистачило, щоб осмислити своє місце та призначення України у світі? Невже треба чекати відзначення 400-річчя Конституції Пилипа Орлика, щоб оцінити її значення як конституційного свідчення нашої незалежности та окремішности від Московщини?

Поки що ця влада не може заборонити ініціативи громадськости. В першу чергу це стосується патріотичної частини громадськости. Такій ініціативі навіть сприяє 3 стаття вищенаведеного указу попереднього Президента: "Державному комітету телебачення та радіомовлення України забезпечити висвітлення у засобах масової інформації заходів з відзначення 295-ї річниці та підготовку заходів до 300-ї річниці прийняття Конституції гетьмана Пилипа Орлика, організувати цикли тематичних теле- та радіопередач з нагоди цих дат". Обов'язковість виконання Указу має стати приводом до широкого висвітлення заходів, організованих громадськими ініціативами, – у ЗМІ.

Кожному з нас слід уважно прочитати Конституцію Пилипа Орлика, порівняти її з нині діючою. Чи розширилися права, чи утвердились наші обов'язки протягом 300 років? Вражає актуальність цього документу – Конституції Пилипа Орлика, яка є дійсно Українською, а її статті вимагають свого переосмислення та продовження у чинній Конституції України.

Ініціативна група Громадян України, котра є автором цього публічного Відкритого Листа до всього Українського Народу, до всіх тих, хто вважає себе, за висловом Тараса Шевченка, нащадками "славних прадідів великих" – із Закликом: проголосити 2010-й – 300-м роком УКРАЇНСЬКОЇ КОНСТИТУЦІЇ і самоорганізуватись у громадянський рух на захист своїх конституційних прав і свобод.

Від імені Ініціативної групи:
Ігор ПУШКАР,
м.Харків.
Тарас ПУШКАР,
м.Київ.

Contenta Pactorum inter Ducem et
Exercitum Zaporoviensem conven-
torum, in Compendium brevi Sty-
lo collecta.

Титульна сторінка Конституції Пилипа Орлика

Дорогий друже Петре Кіщук!
Конгрес Українських Націоналістів щиро вітає Вас зі славним ювілеєм – 95-літтям!

Народившись в час, коли Україна була розшматована та загарбана сусідніми державами, Ваші батьки зуміли прищепити Вам велику любов до рідної землі, виховати Вас патріотом та борцем за Волю України.

Ви належите до когорти великих синів України, без яких українська незалежність не відбулася б.

Для нас, молодшого покоління, Ви є взірцем патріотизму, відданости та незламности духу.

Незважаючи на поважний вік, Ви продовжуєте боротьбу за становлення та розвиток Української Самостійної Соборної Держави. Проживаючи далеко від рідної землі, думками Ви завжди разом з Україною.

Зичимо Вам міцного здоров'я, щастя, довгих років життя та родинного затишку! Нехай Ваші гарні справи примножують Ваші літа.

З роси і води Вам!

З повагою
Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу
Українських Націоналістів

ЛЮДИ І ДОЛІ

"Я ЛОВЛЮ КОЖНУ ВІСТКУ ІЗ РІДНОГО КРАЮ..."

Ілько КОЛОДІЙ,
журналіст

Останніми днями колишній дивізійник Петро Кіщук телефонує з Англії до Львова друзям щораз частіше. Найперше його цікавить ситуація в Україні після президентських виборів. Чимало інформації черпає з 5-го телеканалу, який має змогу дивитися в Англії, але побратими, товариші, що їх запізнав уже в незалежній Україні під час численних поїздок на рідні терени, напевне скажуть більше.

І Петро Кіщук знімає телефонну слухавку і набирає знайомі номери. "Кажіть, панове, правду, – волає хвилюючим голосом сивочолий патріот. – Невже знову віддамо владу чужинцям і україножерам!". Та на тому боці його пробують заспокоїти. "Не віддамо! Пережили маланчуків-щербицьких, переживем і табачників із семиноженками!".

О, як шкодує в такі хвилини Петро Кіщук, що здоров'я не дозволяє йому пуститися в дорогу – в Україну. Ще декілька літ тому летів сюди кожного літа мало не на крилах. Нині замість себе висилає на Батьківщину доньку.

Бо дивізійникові Петрові Кіщуку (13 квітня ц. р.) виповнилося 95 літ.

Він часто дивується: як дожив до такого поважного віку! Адже з самого дитинства доля не була до нього надто прихильною. Люди старші знають, як жилося-бідувалося до війни в Галичині. Згодом – Друга світова, дивізія... Та ворожі кулі минали його. Дивом не потрапив і до ГУЛАГу. По війні Сталін вимагав видати дивізійників Совєцькому союзові. У відповідальну хвилю, коли уряд Великобританії уже готовий був піддатися тискові червоного союзника, Боже провидіння скерувало єпископа Івана Бучка до Святішого Отця папи Пія XII. Той звернувся до королеви, і доля тисяч українських юнаків та дівчат, які закінчили війну на фронті в Австрії, в околицях Фельдбаху, була врятована.

Ті українські юнаки та дівчата уникнули більшовицького пекла, та щасливими по-справжньому себе не відчували. Змушені були пускати коріння на чужій землі. І все ж вірили, що це не навічно. І не лише вірили. Вони гаряче бралися до громадської праці, об'єднувалися в організації, які давали змогу зберегти на чужині український дух, національні традиції, звичаї, і, головно, – геройчну минувшину та мову.

Одразу після війни в середовищі дивізійників панував настрій досить рішучий. Жили переконанням, що при першій потребі зможуть повернутися в Україну і знову стати на прю з більшовицьким окупантом. З цього огляду рідко хто приймав англійське громадянство.

1949 року було створено Об'єднання Бувших Вояків Українців у Великій Британії. Поручник Кіщук, як член Головної Управи ОБВУ, бере активну участь у його роботі. У тісному зв'язку з такими ж комбатантськими організаціями в інших країнах ОБВУ зосереджує свою увагу на популяризації національно-визвольної боротьби за Українську державу в часі Другої світової війни, ширить правду про змагання українців за право бути господарем на власній землі, протестує проти антиукраїнської політики Кремля в духовній, культурно-освітній, мовній царинах...

Яке щастя, що й їхні старання не пропали марне. Україна стала незалежною!

І Петро Кіщук зі сльозами на очах і радісним серцем вперше по довгій розлуці прилітає в рідний край. Тут якраз широко святкували 50-ту річницю Української Повстанської Армії...

Скільки разів він приїжджав до рідного краю – нині вже й важко полічити. Відвідував не лише Львівщину. Бував не раз у золотоверхому Києві, на Житомирщині, зокрема у відомому своєю трагедією місті Базарі, інших куточках України. І кожна поїздка – то не легковажна прогулянка мальовничими краєвидами, на які, до речі, така багата наша держава. Він завжди прибував сюди з певною місією, що мала на меті "конкретну допомогу українській справі". Найбільше намагався допомогти коштами – чи то окремим побратимам, чи то котрійсь комбатантській організації загалом, чи то на монумент у тому ж Базарі – на честь 359-ти розстріляних вояків-героїв УНР...

П.КІЩУК

Залишається невгамовним дивізійник Петро Кіщук і донині. Він продовжує цікавитися життям в Україні, телефонує знайомим, друзям... Ось у Ярослава Лемика розпитує про пам'ятник "Борцям за волю України", що має постати навпроти парку імені Богдана Хмельницького у Львові. Справа ніби зрушується з місця, і це на якусь хвилю заспокоює колишнього вояка.

Не дивуймося його імпульсивній експресії, емоціям... На чужині кожну вістку з рідного краю сприймаєш гостріше. А серед них, на превеликий жаль, не бракує й сумних. Відходять у засвіти побратими по боротьбі. І знову телефонує Петро Кіщук. Просить передати від нього прощальний вінок. Із пишних квітів! Бо за життя кожен з них мав хіба терновий вінець мученика...

Та годі про сумне. Колишньому дивізійникові Петрові Кіщуку – 95! Тож нехай Господь кріпить його у доброму здоров'ї. Цього побратимові бажають: письменники, громадські діячі Ірина та Ігор Калинці; Голова Клубу Греко-Католицької інтелігенції Іван Гречко; професор Львівського Національного університету імені Івана Франка Василь Лизанчук; професор Львівської Академії мистецтв Роман Василик; депутат Львівської міської ради Роксолана Лемик; член Львівського обласного Проводу КУН Ярослав Лемик і ще багато-багато земляків з отчого краю...

З роси й води Вам, дорогий пане Петре!

ЧИН І ЧЕСТЬ

ЛИЦАР "ЧОРНОГО ЛІСУ"

Стефанія КОСТЮК

Марко БОЄСЛАВ

1945 рік. При команді Станіславського тактичного відтинку УПА засновано підпільну редакцію, яка виготовляла пропагандистські листівки.

1947 рік. Світ побачив перший номер журналу "Чорний ліс". Головний редактор – Михайло Дяченко, у підпіллі – Гомін, у літературі – Марко Боєслав.

Народився майбутній журналіст 25 березня 1910 року в с. Бондарів Калузького району Станіславської області. Рано залишився сиротою. Вихованням маленького Михайла займається старший брат Микола, який після закінчення Української сільськогосподарської академії в м.Подебради (Чехія) працює у філії товариства "Сільський господар". 1929 року Михайло закінчує Станіславську українську чоловічу гімназію, цього ж року вступає на правничий факультет Львівського університету.

У селі Бондарів до війни діяли товариства "Просвіта", "Луг", "Союз українок", тож у вільний від навчання час М.Дяченко займається громадською працею. У старших класах гімназії стає членом ОУН.

1937 року польська поліція арештовує М.Дяченка. Після звільнення із в'язниці 1939 року виїжджає до Кракова. Вчителює на Холмщині. Організовує самодіяльний театр. Пише п'єси, вірші, статті. Редагує газету "Шлях перемоги".

У період німецької окупації повертається на Галичину. Спочатку очолює референцію пропаганди ОУН Станіславської округи. Опісля – референт пропаганди Крайового проводу ОУН Карпатського краю.

З 1947 року виходить журнал "Чорний ліс". За три роки його існування вийшло 11 номерів. Редактор – Михайло Дяченко. В журналі друкуються статті про національні свята, вірші, оповідання, спогади. Часто дописувачами стають воїни УПА, учасники збройного підпілля.

Редакція містилася в бункері у лісі над селом Вікторів Галицького району. Тут працювали журналісти, друкарки, охорона. Була створена похідна пропагандистська сотня. Часто працівникам редакції з метою конспірації доводилося міняти місця постою.

Після закінчення Другої світової війни радянський уряд кинув у Прикарпаття великі репресивні загони. З кожним днем підпільникам ставало все важче і важче боротися за виживання. Солдати вдень і вночі прочісували кожен клапоть землі Прикарпаття.

На початку 1952 року Михайло Дяченко перебував у бункері на полі неподалік с.Дзвиняч Богородчанського району. 23 лютого того ж року НКВДисти оточили схованку. Зав'язався жорстокий бій, у якому разом із М.Дяченком загинуло ще п'ятеро підпільників.

Працівник редакції Осип Костюк згадує: "Пам'ятаю, як Гомін написав статтю "За високий моральний рівень кадрів", де запитував: "Чи може здобути прихильність народу людина, що валяється у розпусті та пиятстві? Чи може повести за собою народ брехун та злодій? Тому-то кожний український патріот, революціонер мусить протиставити більшовицькому хамству – крицевий характер, честь, гідність, мужність, тверезість..."

Слава Україні!
Героям слава!

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ГЛУМ У МОСКОВСЬКИХ ЦЕРКВАХ

З тривогою за майбутнє України дописує Вам мешканка міста Євпаторія. З власних спостережень хочу навести декілька прикладів діяльности московської церкви в Україні.

Спочатку до уваги пропоную зразок напису біля входу до однієї з московських церков міста Євпаторії мовою оригіналу: "Мир, по которому даже искони православная Украина отделится от братской России, и стольный град Киев – мать городов русских, колыбель нашего крещения, хранилище святых, перестает быть градом державы российской, – такой мир не дает нашему народу желанного отдыха и успокоения, церкви православной приносит великий урон и горе, а Отечеству неисчислимые потери".

У Криму немає спасу від антиукраїнської періодики. Вона переслідує людину скрізь – у поштових скринях та кіосках, на ринках та вокзалах, зрештою, просто на вулицях. Крім цього, найбільш одіозні видання роздаються безкоштовно у московських церквах. Хочеш того чи ні, пхають тобі в руки. В одній з таких газет читаю вітренчиху, далі мова оригіналу: "... силою Креста Господня мы разобьем этот штат хохлянд". Замість того, щоб пропагувати повагу до людей, терпимість, московські попи розповсюджують бісівщину. Огидно!

Під час президенських виборів московські церкви у Криму перетворились на агітаційні штаби Януковича. Одного разу на моїх очах у церкві спалахнула суперечка. Хтось, певно, був прихильником Ющенка. "Ты что, под Америку хочеш?" – визвірився на "інакомислячого" московський батюшка.

Ось так і живем. Незважаючи на все, запрошую усіх влітку до Євпаторії відпочити під нашим теплим кримським сонцем.

Валентина ГОРДІЙЧУК,
м. Євпаторія

БУДЬ СИЛЬНИМ І МУДРИМ!

НАЩАДКАМ ЧЕРЕЗ ПІВСТОЛІТТЯ

Пропонований нижче текст – це запис з Нью-Йоркських нотатників та записників від 27.12.1955 року "імператора залізних строф", визначного українського поета та історіософа Євгена Маланюка. Вдумливий читач зрозуміє, чому саме зараз, майже через 55 років після написання, ми пропонуємо пригадати ці думки великого воїна, поета і мислителя.

Євген МАЛАНЮК

"Були величезні склади зброї. Був багатий людський матеріал. Була територія.

Але ми програли Визвольну Війну. Ми її майже не "грали" – ми не хотіли воювати.

Бог нам дав єдину на землі країну: немає на світі такого підсоння, таких краєвидів, такої щедрости ґрунту, такого здоров'я роси.

"Нема на світі України, Немає другого Дніпра!" Але ми не захистили цієї країни, бо ми її майже не захищали.

Не можна жити "на дурничку". Не можна довго існувати "в кредит". Не можна існувати історично, тобто посідати Землю, не виконуючи обов'язків, що їх та земля покладає на насельників її. Обов'язків усіх: географічних, історичних, геополітичних, геокультурних і навіть історіософічних.

Але ми їх не виконали, бо не виконували. Грушевський залишив біля десяти томів біблій, де оспівував улюблені маси і пропагував ненависть до власної влади.

Драгоманов підвів під те все "ідеологію", а Винниченко скеровував енергію

Є.МАЛАНЮК

еліти на полові проблеми. Навіть ранній Петлюра був проти власного Війська.

Але ніхто з того покоління не розповів "масам", що таке Москва. Ані Польща, ані Туреччина, ані "Схід" і "Захід" – за винятком єдиного Донцова.

Ми програли Визвольну Війну. Підкреслюю – ми, хорунжі і поручники 1918–19 рр. Бо ми мусили "пазурями й зубами" робити те все, що Війна вимагала.

Але ми, бачачи, хто були ті міністри й ідеологи, відчуваючи трупний сморід драгоманівщини, ми – з морального ледарства нашого – ми воліли в них вдивлятися, як в справжніх людей, і виконувати їхні отруєні рабством накази.

Навіть Великий Василь Тютюнник винен, як винен менший Тютюнник Юрко.

Винен – і страшно! – Павло Скоропадський.

Винен – мазепинською запізненістю своєю – Симон Петлюра.

Винна – вся генерація, і винні в ній, саме, найліпші.

Чому про це згадуємо? Нащо це самобичування? Для того, що без усвідомлення всього цього – немає майбутнього.

Підготував до друку
Микола ВЛАДЗІМІРСЬКИЙ.
Портал "Українське життя в Севастополі".
http://ukrlife.org/

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

МАЗЕПИНЦІ ЧИ МАЛОРОСИ?

Т. ГАВРИЛЮК

А далі вже будівництво імперії (за автором – Петербурзької) стало "спільною справою росіян і українців". Тож спроби націоналістів відпиратися від імперії як чужої безпідставні. Навіть якщо врахувати, піджартовує іронік, що столиця імперії була географічно далекою від України. І тут наводиться невідпорний, неймовірної сили аргумент. Читач подумає, що мовитиметься про будівництво цієї столиці на козацьких кістках? Ні, про це ні слова. Аргумент Каграманова набагато переконливіший: "...росіяни не відпираються од Київської Русі на тій підставі, що її столиця була географічно далека від Ростово-Суздальської землі..." Що тут скажеш? Нагадуватимеш авторові про інтелектуальну порядність? Він і сам про неї знає. Ось його слова: "...від істориків насамперед вимагається інтелектуальна чесність, сумлінність".

Заради чого ж постійні порушення оцієї проголошуваної заповіді – розмаїті напівправди і фальсифікати (тут не зазначена й десята їх доля!)? Автор не приховує, що все ним написане – заради майбутньої єдиної держави трьох східнослов'янських народів, звісно, під російським (а не петербурзьким) патронатом. Каграманов "не ризикує назвати остаточним... набуття Україною незалежности" і "не виключив би можливість відновлення федеративних стосунків між трьома слов'янськими республіками колишнього СРСР".

Чи є в нього союзники в Україні? Чи є кому тут протистояти поміркованим націоналістам на кшталт Шевченка й Костомарова, "націоналістові не з останніх" Субтельному і "надмірним націоналістам", які, як здається кремлівському ідеологові, недавно "задавали тон у Києві"? Так, безперечно. Вже у перших абзацах статті він сподівається, що відзначення Полтавської битви відбудеться "не по-ющенківськи". І підставою для цих сподівань є для нього позиція нинішніх "малоросів" – голови Полтавської облради, який репрезентує регіоналів, і мера Полтави – бютівця.

І тут не можна не згадати ще одну недавню статтю Ю.Каграманова – "Українські справи", видрукувану позаторік журналом "Знамя" (2008. – №3). І не тільки тому, що й там наш автор торкається питань чесности історика: він впевнений, що в Україні порядних істориків нема й не було, за винятком хіба що імперськи мислячого Гоголя; щоправда, тут зауважено, що тверді імперські переконання геніального письменника не заважали йому залишатися українцем (знову подвійна самоідентифікація).

І не тому тільки, що й там ідеться про "співімперськість" українців. І про початок формування української народности в першій половині XVI ст. із переселенців з Галицько-Волинської землі ("западенців"). І про виявлену при перечитуванні "Кобзаря" ту сенсаційну обставину, що Шевченко – "мислитель відверто слабкий".

Головне, що тут мовиться про ту політичну силу в Україні, з діяльністю якої Каграманов пов'язує реалізацію своїх політичних чи й геополітичних сподівань. Такою силою для нього є БЮТ. Кремлівський публіцист зізнається, що спочатку не симпатизував помаранчевій лідерці блоку. Але після останніх парламентських виборів і знайомства з програмою "Український прорив" переконався, що Ю.Тимошенко – "талановитий, перспективний політик... козацької кісточки". А якщо вона ще трохи відкоригує програму, то підтримка її в російськомовних регіонах забезпечена.

Що ж заімпонувало нашому авторові у програмі БЮТ? До речі, в документі, за яким політологам ніяк не вдавалося визначити не тільки ідеологію цієї політичної сили, а й просто її лівизну чи правизну. Так-от, Каграманова привабив наголос на... духовному зростанні. Якщо цей акцент буде реалізовано, то це "майже неминуче змусить Україну повернутися обличчям до Росії", до "спільної східнослов'янської спадщини". Програма "піклується про відродження церковности. А відродження і поглиблення церковности неминуче зв'язує православну Україну з Росією". Як злободенно звучать ці торішні думки після сумнозвісного візиту патріарха Кирила!

Більше того, якби вдалося утворити спільно з Росією Common wealth, то спільним надбанням "були б релігія і культура" (звісно, візантійсько-російське православ'я, бо ж мовиться не про віру, а про церковність, і російський маскульт, який і так домінує в Україні). Та це залежатиме не тільки від реалізації підтримуваного Каграмановим "Українського прориву", а й від "твердости" "напівросійської" (це словечка нашого автора) України. Якщо ця "твердість" збережеться, то, незалежно від намірів та дій україномовної України, російська її половина(!?) "природним чином" втягне країну в оте спільне з Росією надбання.

Таким чином буде усунута помилка, допущена, як припускає Каграманов, "при визначенні державного кордону Української республіки". А заодно і безглузда, хоча й визначальна мовна відмінність. Наш автор дає зрозуміти, що у зіставленні з його "мовою світового звучання" українська мова у табелі про ранги посідає "незрівнянно скромніше місце". Адже це мова селян, а села в 60-х роках XIX ст. "жили вчорашнім днем", вірили, що відьми крадуть зірки з неба, а від русалок помічними є полин і часник (ось яким робом, виявляється, можна читати безсмертного Гоголя!). Одне слово, село "залишалося десь на задрипанках". У цьому – приреченість української мови, яку кремлівський публіцист прирівнює до провансальської. І нагадує, що всі намагання відродити провансальську зазнали невдачі. Тож відмираюча українська мова не складатиме серйозної перешкоди ні для "Українського прориву", ні для формування Common wealth...

Отже, мудрий та іронічний навіть щодо великоросів Каграманов усі надії на "співімперськість" України в не дуже віддаленому майбутньому пов'язує як із "твердістю" російськомовних в Україні, так і з "малоросійськими" політиками штибу полтавського мера. Їхніми зусиллями все стане на свої місця. А серед тих місць для Мазепи і мазепинців місця не буде.

Та чи справді все це відбуватиметься, як здається Каграманову, незалежно від намірів та дій української України?

Закінчення.
Початок у минулому числі.

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ІМПЕРАТОР НАПОЛЕОН І (БОНАПАРТ)

Погляд незрусифікованого українця

Олександр ДРОБАХА

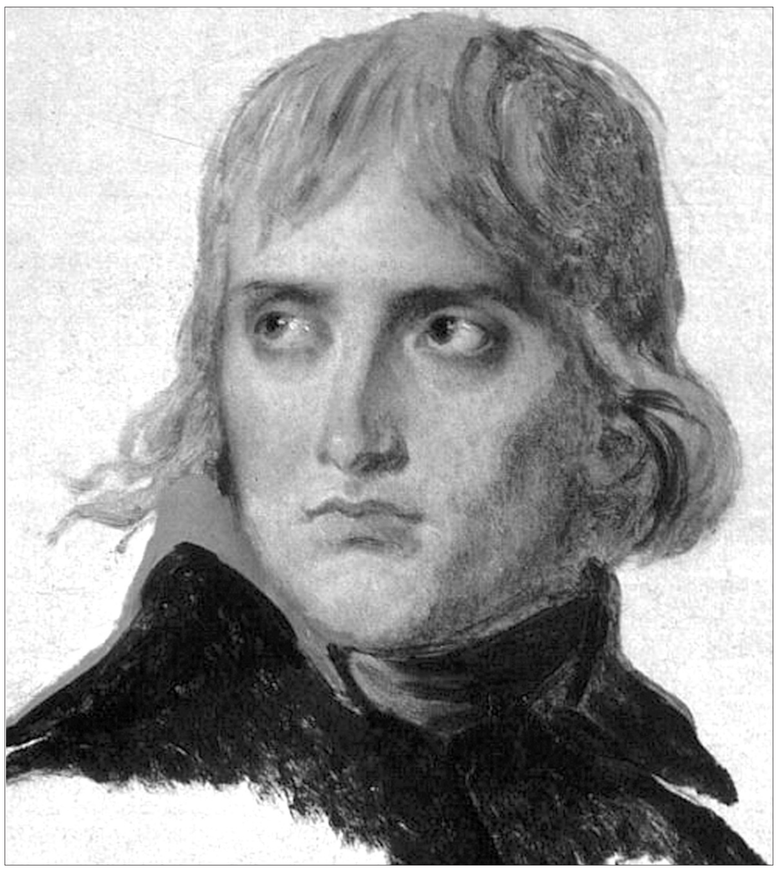
Ще будуть батальні тріумфи, злети натхнення і гіркота поразок, і особливих неприємностей від того, що боротьба проти тиранів і спорохнявілих порядків подекуди перетворюється на боротьбу проти повсталих націй (Іспанія, Португалія). Колосальний клубок протиріч…

Ніч. Туман. Завтра битва. Імператор особисто перевіряє позиції, готовність війська. Жартує із давніми знайомими воїнами. Багатьох знає в лице, як звати… Аж бачить: кремезний вояка стоїть-спить, спершись на карабін. За законами війни за це – розстріл! Наполеон натомість наказує віднести солдата до вартівні, а сам з його карабіном достоює час варти. Коли ж повертався під ранок до війська, лунає тисячоусте: Viva imperator! Він умів возвеличувати і звичайну, і значну людину.

ТАКТИКА ВИПАЛЕНОЇ ДУШІ

"Він вінчав на царство народ…"
(В.Гюго)

Через віки багато життєвих фактів видатних особистостей перетворюються на легенди, домисли, анекдоти. Гете про свою зустріч з Наполеоном 1808 року (потім він називав його "Mein imperator!") довго не розповідав, боячись кривотлумачень. Читачу пересічному, який не має можливості ознайомитись із численними фактами, вигадками, фантазіями потрібен лаконічний найбільш реальний фізичний і духовний обрис Наполеона. Особою французького полководця цікавився і автор цієї оповіді. Нам втовкмачували в голови образ Наполеона тільки як загарбника. На цей безпретензійний твір оповідач наважився через низку згаданих обставин, та ще й тому, що після опрацювання деяких книжок, з'явилася потреба виписати свій образ, своє розуміння великої людини. То більше, що для багатьох людей в Україні і донині життя і діяльність французького імператора заблоковані з різних причин. Наприклад, деякі світоглядні фундаментальні твори самого Наполеона, такі як "Меморіал" в'язня острова Святої Єлени", вийшов лише 1995 року. Ранні твори, здається, ще зовсім не перекладені ні українською, ні російською, в них ключ до розуміння його пошуків істини, справедливості в житті. Пізніше він так розумів істинне: "Істинне – це істинно-індивідуальне значних людей". Через 200 років, як почалося активне удосконалення Європи на республіканських засадах, влада безкарно чинить злочини ще більш "удосконалено", аніж "безморальні" монархи кінця XVIII віку. У всьому огромі протиріч і парадоксів страхітливі подібні особи і проблеми поставали перед Наполеоном Бонапартом, і йому як володарю треба було їх вирішувати. Із максимів згаданого "Меморіалу…" можна збагнути, як він розумів і намагався розв'язати проблеми свободи, народовладдя. За ним без політичного життя – нація мертва і напівмертва людина. Без політичної свободи (слова, вчинку, дії) доля особи карикатурна, неповноцінна. "Він багато чого хотів, тому досяг всього" (О. де Бальзак). На всіх досягненнях Франції за 200-річний республіканський устрій (нині діють закони 5-ї Республіки) є печать Наполеона І. Ставши імператором, у навколоімперському світі змушений був грати за правилами оточення. У світовій науковій і мистецькій думці донині існує різнобій поглядів на його діяльність як імператора. Одні підносять його до небес (А.Міцкевич "Пан Тадеуш"), у декого (немало московських вчених і письменників) критичне ставлення, особливо коли мова заходить про похід на Росію. З висоти сьогодення можна з певністю збагнути задум Бонапарта – звалити московське деспотичне "Чюдіще". Тільки на згарищах Москви він зрозумів, що відбулося не зіткнення армій,

держав, а зудар протилежних цивілізацій. Відомо, що учасниками походу були десятки європейських націй. Це був похід Європи проти московсько-візантійсько-тюрксько-монгольського і ще з сотнею-другою вкраплень племен, народностей і націй. Проти французького війська була вжита тисячоліття ординська тактика бойових дій – тактика випаленої власної, рідної (чи рідної?) землі. Москва спалахнула диким салютом. Більшовики довели цю тактику до стратегічної "довершеності". Стратегія випаленої землі і душі (ми її в Україні ще довго будемо відчувати). Все наше, здатне до опору, нищилось, другі яничарились.

МАЛЕНЬКИЙ КАПРАЛ ВСТАЄ ІЗ ПОПЕЛУ

Були ще 100 неймовірних за напругою днів. 1813 рік, ніби стертий на порох. Наполеон Бонапарт, Маленький Капрал, як залюбки величали його солдати, ще раз на смерть налякав "справжніх", вічно вчорашніх Бурбонів та Романових. Фантастичний успіх, який не вдався ні до, ні після жодному європейському монарху, а саме: без жодного пострілу, без жодної краплі пролитої крові за три тижні Франція була відвойована ним. Наполеон знову кидає в атаку свої таланти: відвагу, винахідливість, красномовство і головне – душу, незаплямований авторитет. Його невеличкий загін із опущеними до землі штиками крокує назустріч війську, посланому Бурбонами привезти "потвору і людоїда" у залізній клітці. Загін і багатотисячна армія ось-ось мають зіткнутися. Раптом Наполеон виходить наперед рішуче і твердо: "Солдати! Перед вами ваш імператор. Чи впізнаєте мене? Хто з вас хоче стріляти у свого імператора? Я стаю під ваші кулі!". Звісно, замість куль гримить Viva imperator! Вся передова Франція сказала те саме. І навіть після невдачі під Ватерлоо, після сум'яття і неладу в країні більшість французів готові були все почати зпочатку. Наполеон за ці дні багато що переосмислив, виявив належну терпимість. Готовий був забезпечити мир і свободу. Проте, під тиском деяких маршалів, зрікається престолу. Ті, у котрих дух – утроба, його таки здолали. Але не його діло і дух…

Занадто форсовано намагався Наполеон I здолати свою епоху, де на тронах, при владі, у всіх щілинах засіли майстри вікового насильства, поневолення, егоїстичних інтересів. Хоча монархії вичерпали себе, вони почувалися досить міцно, бо в багатьох людей були вивихнуті душі. Свобода не для рабів. У Франції, у всій Європі почався відплив революційного прибою. Постала бурбонська ніч. Почалася еміграція: апофеоз наполеонівської епопеї – талановитих, найхоробріших із хоробрих почала нищити вакханалія бурбоніади. Були розстріляні французькими кулями маршали Лабедуаєр, Ней, Мюрат та інші. Наполеону створили нестерпні умови на острові Святої Єлени. Тоді ж про нього почала творитися легенда. Особливо у Франції та в Польщі. Дітей називали його іменем. Найвидатніші письменники, композитори відгукувалися прихильно про нього ще за його правління. Писали спогади його соратники, яких він вивів у люди, обдарував їх багатствами, посадами аж до королівських. Та головним наслідком його діяльності є внутрішня консолідація великих європейських націй: італійської, німецької, утвердження у них ідей республіканського народовладдя. Під французькими прапорами активізувалось відродження Польщі, Словенії, відбулося воскресіння і зміцнення чеської нації "серед німецького моря". У Франції у двовіковому змаганні нового республіканського і старого феодально-монархічного Наполеон I був прапором першого. Скинемо пріч Тиранію сторіч!

1840 року прах великого імператора перевезено до національного пантеону у церкву Святого Людовика. На гробниці викарбувано слово його заповіту: "Я хочу, щоб прах мій спочивав на берегах Сени, серед французького народу, який я так любив". У безкінечних зіткненнях людство все більше звертає увагу не на його переможні баталії, а на шляхетну духовну здатність дерзання в пошуках істини і свободи.

м.Київ

Закінчення.
Початок у минулому числі.

ДРІБНИМ КАЛІБРОМ

Михайло КОСТІВ

ОДНІ Й ІНШІ

Одні б'ються в клопотах вперто,
Щоб з голоду в кризу не вмерти.
А інші – ці мало не плачуть,
Щоб мати на місяці дачу.

НОВИЙ УКРАЇНЕЦЬ

Новий українець – дружині Оксані:
Я хочу тебе запитати.
Частина Карпат – то для нас є замало?
Чи нам всі одразу купляти?

КОЛИСЬ І ТЕПЕР

Колись казали – увійти в науку
Не можна без того, щоб не "мати руку".
Тепер про тебе скажуть навіть "геній",
Хоч не маєш ти знань, а лише "зелені".

СКАРГА

Писали скаргу дикі кабани:
Якщо ми дикі, то які вони?
Оті, що в ліс із міста приїжджають
І після себе свинство залишають.

ПЕРЕРІС

Він розпинавсь на сцені – та дарма,
Бо оплесків не було і нема.
Він тихо процідив собі під ніс:
До мене цей народ ще не доріс.

ПРО КРИЗУ

Що нам до тієї кризи!
Кажуть бритоголові мармизи.

ТИТАН

Хвались осел – я в музиці титан!
Вона без мене і нудна, і сіра.
А річ у тім, що часто барабан
З ослячої виготовляють шкіри.

м. Радехів

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9